

— Самоедно кокалче имаше въ мрѣжата, царьо, и азъ го хвърлихъ на пѣсъка.

— Да отидешъ да го донесешъ. То ми е било на късметъ. Ще ти дамъ за него злато.

Рибарѣтъ отишълъ и данесълъ кокалчето. Царѣтъ заповѣдалъ да му дадатъ злато колкото тежи кокалчето. Царскитѣ голѣмци отишли въ хазната и оставили кокалчето въ едното блюдо на възнитѣ, а въ другото спуснали двѣ три жълтици, но кокалчето не се дигнало. Турили 10 — 20 жълтици, то пакъ не се дигало. Почнали да турятъ съ шепи, но малкото кокалче пакъ се не дигало. Напълнили блюдото, а кокалчето сѣ не се дигало. Взели голѣми блюда, сипвали съ шиникъ злато, а то пакъ се не дигало. Натрупали грамада злато, изпразнила се цѣлата царска хазна, а кокалчето пакъ се не дигало. Царѣтъ се уплашилъ. Взелъ той кокалчето на ржка и се чудилъ: лекичко, малко кокалче съ дупка въ срѣдата! Повикалъ царѣтъ всички учени хора изъ царството си да дойдатъ, да познаятъ, какво е това дяволско кокалче. Идвали всѣки день хора и се чудили. Никой не можелъ нищо да отгатне. Разчуло се изъ цѣлото царство. Тръгнали да гледатъ чудното кокалче и млади, и стари, и учени и прости. Отъ сутринъ до вечеръ не се изпразвали царскитѣ дворове, но никой нищичко не можалъ да познае.

По едно врѣме се задала една стара прѣгърбена баба. Съ тоягата си пжтъ отваряла и тихичко думала:

— Пуснете ме, баби, пуснете ме да видя и азъ това чудо нечувано. Спрѣла се бабата при кокалчето и казала:

— Махнете, баби, махнете тѣзи златни грамади. Па се навела бабата до земята, взела шепя прѣстъ и посипала малкото кокалче.

— Турнете сега двѣ жълтички!

Щомъ турили, и кокалчето се дигнало. Всички си отдѣхнали, а бабата добавила:

— Не виждате ли, баби, — отъ човѣшко око е това кокалче; човѣшкото око на злато се не нащца. Него прѣстъта само го плаши.